

Davant el cas Aquarius

La tragèdia i el cinisme

El cas del vaixell "Aquarius" amb 629 refugiats a bord ha col·locat a primera pàgina la tragèdia dels refugiats. Els governs d'Itàlia i Malta s'han negat a que desembarqués els refugiats en algun dels seus ports i finalment ha estat el govern de Pedro Sánchez, invocant "raons humanitàries", qui ha ofert com a destinació el port de València. Alhora es utilitza com arma propagandística per part d'alguns governs autonòmics l'oferta d'acollir a alguns d'aquests refugiats, i al mateix temps com arma política llançívola en el cas dels governs que no ho hagin fet.

Tots els governs europeus, particularment els que dirigeixen les institucions europees, com Alemanya i França, han tancat els ulls durant anys a aquesta tragèdia. Han destruït Líbia, convertida després de la intervenció militar de l'OTAN en el paradís de les màfies (ha ressorgit en aquest país fins i tot el tràfic d'esclaus). Han permès que el Mediterrani s'hagi convertit en un cementiri, en l'imperi dels traficants i de les ONG que es declaren humanitàries. Però, sobretot, han tancat els ulls hipòcritament a les causes de l'emigració.

El reglament de Dublín

La Unió Europea ha regulat la qüestió de la immigració amb l'anomenat "reglament de Dublín", un document que ha tingut diverses versions, sent la de 2013 la que està actualment vigent. En aquest reglament s'imposa a les persones sol·licitants d'asil presentar la seva sol·licitud al primer país de la Unió al que accedeixin, sent per tant els països de primer acolliment els que tenien la responsabilitat de fer-se càrrec dels "refugiats" que desembarcaven a les seves costes. Un reglament que no admet excepcions, com pot ser el no conèixer l'idioma o no tenir afinitats culturals, tampoc te a consideració el fet de tenir familiars, veïns o comunitats de la seva mateixa nacionalitat, llengua o cultura establertes en algun altre país de la Unió. Per tant ignora el dret de tot refugiat a demanar auxili on vulgui.

Adoptada aquesta norma que deixa tota la càrrega sobre els països de "primer acolliment", s'imposa el pes de la geografia, que ha fet que països com Itàlia, Grècia, i, a nivell terrestre, Hongria i uns altres, situats a les fronteres de la UE, carreguessin amb la principal responsabilitat. Alemanya no té fronteres amb països externs a la UE (excepte Suïssa, on difícilment poden arribar immigrants sense travessar altres països) i altres països tenen situacions semblants i, per tant, el reglament de Dublín els exonera automàticament de l'obligació de donar asil.

Al nostre país, que sí té la proximitat d'Àfrica per l'estret de Gibraltar, els diferents governs de la Monarquia, d'un i d'altre signe, van blindar l'estret amb sistemes de radars, i els enclavaments colonials de Ceuta i Melilla, amb els mètodes "humanitaris" ben coneguts: triples tanques de sis metres d'altura, barreres de "concertinas" que estripen la carn dels qui intenten saltar-les, bales de goma perquè s'ofeguin els que intenten entrar nadant, etc. El govern Sánchez ha parlat retirar les "concertinas" i immediatament fonts de la Guàrdia Civil s'han queixat, al·legant que si es retiren vindran més immigrants i caldrà posar més mitjans per frenar la riuada de persones que auguren.

Per compensar, en part, aquest repartiment desigual de la càrrega d'acolliment dels immigrants i refugiats, la Unió Europea va establir unes quotes de repartiment dels mateixos, amb una suma total de 160.000 persones a acollir (una xifra ridícula: només a Itàlia han arribat 500.000 o 700.000 persones, segons les fonts). Però el fet és que d'aquests 160.000 pactats s'ha acollit finalment a 28.000 (un ridícul 18% de la xifra proposada).

Segons reconeixia el nou ministre d'exteriors, Josep Borrell, Espanya està lluny de complir amb la seva mínima quota d'uns pocs milers. De fet, només ha rebut a un 14% de la xifra acordada. França, el govern del qual es permet donar lliçons d'humanisme a tothom, i, en particular, al nou govern d'Itàlia, ni tan sols ha acollit a 6.000 (un 22% de la seva quota), i ha blindat la frontera dels Alps amb Itàlia,

amb la "devolució en calent" i falsejant les documentacions, i perseguint judicialment, fins i tot, als alpinistes que intenten ajudar als refugiats.

A més de les quotes, la UE va arribar a un acord amb el govern turc, segons el qual, tot refugiat que arribés a partir d'aquest moment a Grècia seria retornat automàticament a Turquia, fins i tot en el cas que sol·licités asil polític. D'aquesta manera, el govern islamista de Turquia, que gaudeix de la impopularitat -sens dubte merescuda- dels mitjans per la seva política repressiva, queda encarregat "d'acollir" a més de 3 milions de refugiats (gairebé tots fugint de la guerra que devasta Síria) a canvi del lliurament de 6.000 milions d'euros de la Unió Europea.

"Humanitaris" contra "feixistes"?

Arran de la negativa del govern d'Itàlia a permetre desembarcar al seu territori als refugiats del Aquarius, els mitjans de comunicació -i molts portaveus polítics- "progressistes" europeus han llançat una campanya contra el "feixista" govern italià i el seu ministre Salvini. Evidentment, els treballadors italians poc tenen a veure amb aquest ministre i les seves idees... però cal reconèixer que aquest diu alguna cosa elemental: es fa bastant costa amunt que Itàlia aculli a 700.000 immigrants, sense pràcticament cap ajuda, i, al mateix temps, els governs francès i alemany, corejats per Juncker de la Comissió Europea, l'acusin d'insolidari. Pocs dies després de posar verd a Salvini, el govern de la Merkel es veu dividit per una discussió entre els seus socis de govern sobre la política d'immigració. Markus Söder, ministre d'Interior de Baviera, de la CSU, soci de la CDU de Merkel, declarava que "el turisme d'asil ha d'acabar" i tot plegat semblava un eco de Salvini. Alemanya no és una excepció. Tots els governs que s'esquincen les vestidures com fariseus organitzen la persecució als immigrants i la negació dels seus drets com a treballadors.

En última instància, cal preguntar-se una cosa. Com poden 5 milions d'immi-

grants i refugiats, que suposen menys del 1% de la població total de la Unió Europea, desestabilitzar a tot el continent? Evidentment, la destrucció dels serveis públics, de la protecció social, dels drets obrers, organitzada per la UE amb tots els governs a l'uníson, influeix decisivament en aquesta situació.

La política imperialista a l'origen de la crisi

El primer que cal preguntar-se és: Per què vénen centenars de milers de refugiats? Respondre aquesta pregunta exigeix preguntar-se qui està destruint Síria, com ahir l'Iraq, Afganistan i Líbia? Cal recordar que va ser la Conferència dels

per l'altra per Obama (en la qual va participar de forma destacada José Julio Rodríguez, el "general de Podemos") no buscava implantar la pretesa democràcia, sinó apoderar-se del control del petroli: el resultat és la destrucció del país, que viu una guerra civil permanent, dividit en màfies que organitzen el tràfic del petroli, així com el d'éssers humans, que tant poden ser venuts com a esclaus com embarcats en els "vaixells de la mort" del Mediterrani.

La destrucció de Líbia va tenir com resultat l'alliberament de milers d'armes que avui s'utilitzen en les guerres "tribals" del Sahel, on tots els Estats estan en perill d'esclatar. Al sud del Sàhara, el saqueig dut a terme als països africans per part de les multinacionals amb l'ajuda de les oligarquies locals, i dels exèrcits i milícies armats per aquestes mateixes multinacionals, és el que provoca el flux massiu de persones refugiades que fugen cap a Europa.

No pot solucionar-se aquesta tragèdia sense posar fi a la ingerència imperialista, sense el respecte a la sobirania dels pobles i nacions perquè puguin tornar apropiari-se de les seves riqueses. Des del punt de vista de la democràcia, som partidaris de recuperar la reivindicació tradicional del moviment obrer, la llibertat de circulació, l'equiparació de drets de treballadors "nadius" i immigrants. Per tant, la derogació de la Llei d'Estrangeria i de totes les lleis europees que impedeixen aquesta lliure circulació.

És inseparable de la defensa de la sobirania dels pobles i nacions, el dret a disposar dels seus recursos naturals en benefici del poble. No oblidem que Àfrica conté el 37 per cent del total dels recursos naturals del món. Aquest és també el combat del moviment obrer al nostre país i en particular davant la situació colonial de Ceuta i Melilla. Ciutats que són espines clavades a l'esquena del poble germà del Marroc. I que no poden defensar-se sense els murs, les tanques i les "concertinas".

Al carrer, el nou número de

N.º 327
15 de junio
de 2018
Preço 1 €
Apoys: 1,5 €

INFORMACIÓN OBRERA

Tribuna libre de la lucha de clases

REDACCIÓN
& ADMINISTRACIÓN:
C/ Democracia 11, 1.º A
28004 Madrid
TEL: 91 522 23 56
www.informacionobrero.org
info@informacionobrero.org

Tras la expulsión de Rajoy,
la encrucijada de Pedro Sánchez:

Con los trabajadores y los pueblos

o con el capital y sus instituciones

EDITORIAL

¿Qué esperan los trabajadores y los pueblos de este gobierno?

Los últimos propietarios de la Monarquía y el capital financiero que se disolvió en la crisis de la banca de Cebsa, se han trasladado a presentar la intención de compra hacia otros años. Pero, ¿quién es el que se ha trasladado de España?

Al 2º día, mañana de la heterogénea sociedad de la Corona, se flicha de "se ha de gobernar que parece una gran empresa, profesionalidad y eficacia...". El ABC, portavoz de la Casa Real hace una "sensacional" "compromiso".

Todos insisten en que la caída de Rajoy, enfadado y sin base, es la decisión de la política de cebsa, no de la política de la dirección social, la política, la dirección y los pueblos, en particular el pueblo catalán. Siempre transmitiendo que el cambio de gobierno es el cambio de camino.

Para la mayoría tradicional y los pueblos, el punto de vista es distinto. La alegría de los pueblos se acompaña de una desconfianza. De un lado hay quienes piensan que este go-

verno puede derogar los principios contra-reformas de Rajoy y revertir, aunque sea parcialmente, los recortes. Para otros, no cabe la esperanza de que el gobierno PSOE derogue el plan de empleo juvenil, y añada que el gobierno derogue las reformas laborales, la Ley de Rango y el artículo 149.2. De ambas posiciones cabe concluir que el punto de vista de los pueblos es el de la política social, la política, la dirección y los pueblos, en particular el pueblo catalán. Siempre transmitiendo que el cambio de gobierno es el cambio de camino.

Para la mayoría tradicional y los pueblos, el punto de vista es distinto. La alegría de los pueblos se acompaña de una desconfianza. De un lado hay quienes piensan que este go-

ACTUALIDAD

El movimiento obrero y democrático ante el gobierno de Pedro Sánchez

LIBERTAT DE CATALUNYA
Manifestació de 200 apèl·lats en defensa de Dolors Bassa

MOVIMIENTO OBRERO
Asamblea los "Ases de la Lealtad"

Centros de menores, movilizaciones en el análisis, leyes...

PENSIONES
En defensa del sistema público de pensiones

SANIDAD
Nueva serie sobre la situación de la sanidad

INTERNACIONAL
8-8 de junio: Reunión del Comité Internacional de Italoque y Intercambio

Italia: Formación del nuevo gobierno

de uno a otro momento, que por otro lado se pedían reconocidos y no que se ignorara, sino la voluntad de las organizaciones -en particular los sindicatos- de seguir. Nada es un colapso, todo se obtendrá con el consentimiento, con el respeto de Rajoy con respecto a las pensiones. Y esta cuestión, como la catalana, se va a decidir la política de que se va a ser juzgado este gobierno.

No corresponde a los medios de la mayoría social de los trabajadores y de los pueblos que se plantea la negociación política sobre Cataluña, y que media elementos de justicia se negociara la política de los presos y la participación de los pueblos.

Nada se obtendrá sin resistencia y lucha, por la mayoría obrera y campesina que no basta con un cambio de gobierno, sino que es necesario acabar con el dominio de los poderes ocultos que la Monarquía representa y abrir la vía a la democracia y a la República.

El periòdic Informació Obrera, com no podia ser d'una altra manera, es fa ressò de la caiguda de l'odiad govern de Rajoy i es pregunta en el seu editorial "què esperen els treballadors i els pobles del nou govern". Podeu llegir-ho en:

<http://www.informacionobrero.org/?p=1189>

A més, l'actualitat de la campanya per la llibertat de Dolors Bassa, l'absolució de "els dos de Lleialtat", la lluita dels treballadors dels centres de menors..., i molt més. Informació que no trobaràs en els mitjans, per això:

Llegeix, recolza i difon la premsa obrera!

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

POSI
Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta